

PETLJA

Udahni.

Uzmi što više vazduha možeš.

Ova priča bi trebalo da traje onoliko dugo koliko možeš da zadržiš dah i još malo duže. Dakle, slušaj što brže možeš.

Moj prijatelj, kada je imao trinaest godina čuo je za „peging“. Što znači kada se tip naguzi na vibrator. Ako stimulišeš prostatnu žlezdu dovoljno jako, kažu da možeš imati eksplozivan orgazam bez ruku. U tim godinama, ovaj prijatelj je mali seksualni manijak. Stalno traži bolje načine da se samozadovolji. Izlazi da kupi šargarepu i vazelin. Da bi sproveo malo lično istraživanje. Tada zamišlja kako će izgledati na kasi u supermarketu, usamljena šargarepa i vazelin kako se kotrljaju niz pokretnu traku prema kasirki. Svi kupci koji čekaju u redu, gledaju. Svako od njih će znati kakvo veče je planirao.

Tako da, moj prijatelj, kupuje mleko i jaja i šećer i šargarepu, sve sastojke potrebne za tortu od šargarepe. I vazelin.

Kao da će neko pomisliti da on ide kući da bi nabio tortu od šargarepe sebi u dupe.

Kod kuće, on oblikuje šargarepu u tupu alatku. Premaže je mašću i renda svoje dupe o nju. I ništa. Nema orgazma. Ništa se ne dešava sem što boli.

Upravo tada, mama ovog deteta viče da je vreme za večeru. Kaže mu da siđe dole, odmah.

On vadi šargarepu i sakriva je klizavu, zamazanu u prljav veš ispod svog kreveta.

Posle večere, odlazi da pronade šargarepu, nestala je. Svu njegovu prljavu odeću, dok je večerao, mama je odnela na pranje. Nema šanse da ne pronade šargarepu, pažljivo oblikovanu nožem za ljušćenje povrća iz njene kuhinje, još uvek sjajnu od lubrikanta i smrdljivu.

Ovaj moj prijatelj, s crnim oblakom nad sobom čeka mesecima, da li će se njegovi roditelji suočiti sa njim. Ali oni to ne čine. Nikad. Čak i sada, kada je odrastao, ta nevidljiva šargarepa visi nad svakom božićnom večeri, nad svakim rođendanom. Svaki lov na uskršnja jaja sa njegovom decom, unucima njegovih roditelja, taj duh šargarepe lebdi nad svima njima.

To je nešto suviše užasno da bi se spomenulo.

Ljudi u Francuskoj imaju izreku: „Duh stepenica“. Na francuskom: *Espirit de l'escalier*. To označava onaj momenat kada dođeš do odgovora, ali je suviše kasno. Recimo da si na žurci i neko te uvredi. Moraš da odgovoriš. Dakle, pod pritiskom, dok svi gledaju, ti izgovaraš nešto totalno bez veze. Ali onog momenta kada napustiš žurku... Kad zakoračiš niz stepenice, tada – magija. Prave reči koje je trebalo da izgovoriš padaju ti na pamet. Savršeno pokopavanje.

To je Duh stepenica.

Problem je što čak ni Francuzi nemaju izraze za glupe stvari koje zapravo izgovaramo pod pritiskom. Te glupe, očajne stvari koje zaista mislimo ili uradimo.

Neka dela su suviše niska da bi ih čak i imenovali. Suviše niska čak i da bi bila pomenuta. Gledajući unazad, stručnjaci psihologije za klince, školski savetnici sada kažu da većinu skorašnjeg porasta u tinejdžerskim samoubistvima predstavljaju dečji pokušaji davljenja tokom drkanja. Njihovi matorci bi ih nalazili, sa peškirom uvijenim oko dečjeg vrata, peškirom vezanim za šipku iz ormara u njihovoj sobi, mali mrtav. Mrtva sperma svuda. Naravno da su matorci očistili sve. Obukli detetu pantalone. Napravili da bi izgledalo... bolje. U dobroj nameri, bar. Najubičajenija vrsta tužnog, tinejdžerskog samoubistva.

Moj drugi prijatelj, klinac iz škole, njegov stariji brat iz mornarice rekao je kako tipovi na Bliskom Istoku drkaju drugačije od nas ovde. Ovaj brat je bio stacioniran u nekoj državi kamila gde se na gradskoj pijaci prodaje nešto što bi moglo da posluži kao elegantni otvarač za pisma. Svaka ova fensi alatka je samo tanka cevčica od poliranog mesinga i srebra, možda dužine ruke, sa velikim debelim završetkom na jednom kraju ili velikom metalnom kuglicom ili nekom elegantno izrezbarenom drškom koju možeš da vidiš na maču. Ovaj mornarički brat kaže kako Arapi, kada im kurac postane tvrd, ugaraju ovu metalnu cevčicu celom dužinom njihovog kurca. Tada drkaju sa cevčicom unutra što sve ovo čini mnogo bolje. Mnogo intenzivnije.

To je onaj veliki brat koji putuje širom sveta, šalje nazad francuske fraze. Ruske fraze. Korisne savete za drkanje.

Nakon toga, mlađi brat, jednog dana se ne pojavljuje u školi. Te noći me zove da pita da li bi podizao njegove domaće zadatke narednih nekoliko nedelja. On je u bolnici.

Mora da deli sobu sa starim ljudima kojima raskupljavaju creva. Kaže kako svi oni moraju da gledaju isti televizor. Sve što ima za privatnost je zavesa. Njegovi ne dolaze u posetu. Preko telefona, kaže da upravo sada njegovi matorci mogu samo ubiti njegovog starijeg brata u mornarici.

Preko telefona, klinac kaže kako je – dan ranije – bio samo malo uduvan. Kod kuće, u svojoj spavaćoj sobi, otpadao je na krevetu. Palio je sveću i listao je neke stare porno magazine, spremajući se da se napali. Ovo je nakon toga pošto se čuo sa svojim bratom iz mornarice. Taj korisni nagoveštaj o arapskom drkanju. Klinac pogledom oko sebe traži nešto što može da obavi posao. Vrh hemijske olovke suviše velik. Olovka suviše velika i gruba. Ali nakapali vosak pri dnu sveće, tu je tanki, glatki greben voska koji možda može da obavi stvar. Samo vrhom jednog prsta, ovaj klinac lomiti dugu slivenu ivicu voska od sveće. Izvaja je glatko, vrteći je između dlanova. Duga i glatka i tanka.

Uduvan i napaljen, gurne je unutra, sve dublje i dublje u otvor svog napaljenog kurca. Uz dobro klupko od voska, koje i dalje viri na vrhu, on se baca na posao.

Čak i sada, on tvrdi da su ti Arapski momci tako prokleto pametni. Oni su potpuno ponovo izumeli drkanje. Ležeći opružen na svom krevetu, stvari se odvijaju tako dobro, da ovaj klinja ne može da prati gde je vosak. Samo još jedan stisak pre eksplozije kada primeti da vosak više ne viri.

Tanki štapić od voska je skliznuo u njega. Sasvim unutra. Toliko duboko unutra da čak ne može da napipa ni čvrstinu unutar mokraćnog kanala.

Sa stepenica, njegova mama viče da je vreme za večeru. Ona kaže da smesta siđe dole. Vosak klinac i šargarepa klinac su različiti ljudi, ali svi mi živimo prilično isti život.

Posle večere, malog počinju da bole creva. To je od voska, tako je mislio, koji će se istopiti u njemu, pa će ga ispiškiti. Sada ga bole leđa. Njegovi bubrezi. Ne može da stoji pravo.

Klinac priča telefonom iz svog bolničkog kreveta, dok se iz pozadine čuje zvuk zvonca, ljudi vrište. TV kviz.

Rendgenski snimci pokazuju istinu, nešto dugačko i tanko, duplo savijeno unutar njegove bešike. Ovo dugačko, tanko V u njemu, upija sve minerale njegove mokraćce. Postaje sve veće i grublje, obloženo kristalima kalcijuma, pomerajući se naokolo, derući meku sluzokožu njegove bešike, blokirajući mokrenje. Bubrezi mu se pune. Ono malo mokraćce što uspe da iskapa iz njegovog kurca crveno je od krvi.

Taj klinac i njegovi matorci, njegova cela porodica, gledaju upitno u rendgenske snimke uz lekare i medicinske sestre, veliko V od voska blještavo bele boje ispred njih za sve da vide, morao je da kaže istinu. Kako Arapi drkaju. Što mu je njegov veliki brat napisao iz mornarice.

Preko telefona, sad, on počinje da plače.

Platili su za operaciju bešike iz njegovog fonda za koledž. Jedna glupa greška i on nikada neće biti advokat.

Trpati predmete u sebe. Trpati sebe unutar predmeta. Sveća u tvom kurcu ili omča oko glave, znali smo da ćemo upasti u veliku nevolju.

Ono što je meni došlo glave, nazvaću ga Izronjavanjem bisera. Ovo je značilo drkanje pod vodom, sedeći na dnu najdubljeg kraja bazena mojih roditelja. Sa jednim dubokim udahom, zaronio bih brzo sve do dna i skinuo svoj kupaći. Sedeo bih tamo dole naredna dva, tri, četiri minuta.

Samo od drkanja na ovakav način imao sam ogroman kapacitet pluća. Kad bih ostao sam kod kuće, radio bih ovo celo popodne. Kad bih se konačno ispraznio, moja sperma bi plutala tamo u velikim, debelim, mlečnim grudvama.

Posle toga bih ronio više da bi ih sve pokupio. Napunio bih punu ruku i obrisao je o peškir. Zato je to nazvano Izronjavanjem bisera. Čak i sa hlorom, bila je tu moja sestra o kojoj je valjalo brinuti. Ili, bože sačuvaj, moja mama.

To je bio moj najgori strah na celom svetu: moja nevinna sestra tinejdžerka, koja misli da se samo goji, a tada rađa dvoglavu retardiranu bebu. Obe glave izgledaju baš kao ja. Ja, otac i ujak.

Na kraju, nikad ti ne dođe glave ono što te najviše brine.

Najbolji deo Izranjanja bisera bila je cev za odvod vode iz bazena i pumpa za cirkulaciju vode. Najbolji deo beše biti go i sedeti na njemu.

Kako bi Francuzi rekli: Ko ne voli da mu ližu dupe?

Ipak, u jednom trenutku si samo dete koje se samozadovoljava, a već sledećeg momenta nikad nećeš postati advokat.

Jednog trenutka, smeštam se na dno bazena i nebo je talasasto, svetloplavo dopire kroz osam metara vode iznad moje glave. Ceo svet je tih, sem otkucaja srca u mojim ušima. Moje kupaće gaće na žute pruge okačene oko mog vrata, da budu na sigurnom, za svaki slučaj ako se neki prijatelj, komšija, bilo ko pojavi da pita zašto sam propustio fudbalski trening. Ravnomerno usisavanje vode u otvor pumpe bazena me pljuska i ja rendam svoje mršavo dupe na taj nadražaj.

Jedan minut, imam dovoljno vazduha, kurac mi je u ruci. Matorci su na poslu, a sestra na baletu. Nikoga neće biti kući satima.

Moja ruka me spretno dovodi do samog vrhunca i ja stajem. Plivam do gore da bih još jednom duboko udahnuo. Zaranjam i sedam na dno.

Ponavljam ovo opet i opet.

Ovo mora da je razlog zašto devojke vole da ti sede na licu. Usisavanje je kao neprekidno pražnjenje. Sa dignutim kurcem i lizanim čmarom, ipak mi ne treba vazduh. Otkucaji srca u ušima, ostajem ispod vode sve dok sjajne zvezdice svetlosti ne počnu da mi trepću pred očima. Noge su mi ispravljene, kolena izderana o betonsko dno bazena. Prsti na nogama mi plave, dok mi je koža na svim prstima izborana od dugog vremena provedenog u vodi.

Tek tada puštam da se desi. Veliki mlaz sperme počinje da izbija. Biseri.

I tada mi je potreban vazduh. Ali kad pokušam da se odgurnem sa dna, ne mogu. Ne mogu ni stopala da podmetnem. Moja guzica se zaglavila.

Bolničari hitne pomoći će vam reći da se svake godine oko 150 ljudi zaglavi na ovaj način, budu usisani pumpom za cirkulaciju vode. Uхвати li samo vašu dugu kosu ili zadnjicu i udavićete se. Svake godine, na tone ljudi. Većina njih sa Floride.

Ljudi jednostavno ne pričaju o tome. Čak ni Francuzi, narod koji priča o svemu.

Podižući jedno koleno, stavljajući jedno stopalo ispod sebe, dolazim do polu stajaćeg položaja, kada osetim da mi nešto vuče dupe. Stavljam drugo stopalo ispod sebe, pokušavajući da se odgurnem sa dna. Oslobođam se, ne dodirujući beton, ali ne dobivši ni vazduh.

I dalje udarajući vodu, mlatarajući sa obe ruke, možda sam na polovini puta od površine, ali ni makac više. Otkucaji srca postaju sve glasniji i brži u mojoj glavi.

Jarke iskre svetlosti mi razgranato prelaze pred očima, okrećem se i gledam unazad... ali to nema smisla. Taj debeli konopac, poput neke vrste zmiije, plavo-belo i opleten venama, izašao je iz cevi bazena i drži moju guzicu. Neke od vena pucaju, puštajući krv, crvenu krv koja je pod vodom crna i nestaje u malim rascepima svetle zmijske kože. Krv iščezava u vodi, a u unutrašnjosti zmijske tanke, plavo-bele kože možeš da vidiš kvržice polusvarenog jela.

Ovo je jedini način koji ima smisla. Neko užasno morsko čudovište, morska zmija, nešto što nikada nije videlo svetlost dana, što se krilo u tamnom dnu bazenskih odvoda čekajući da pojede mene.

Dakle... Udaram nogom, u klizavu, zamršenu gumenu kožu sa ispučenim venama i čini mi se da sve više izlazi iz odvodne cevi. Sada je već dužine moje noge, ali je i dalje čvrsto obavijena oko mog čmara. Sa još jednim udarcem, za inč sam bliže sledećem dahu, za inč sam bliže da se oslobodim.

Upletena u zmiiju, vide se zrna kukuruza i kikirikija. Vidi se duga svetlo-naradžasta lopta. Poput one konjske pilule vitamina koje me čale tera da popijem, da bih dobio na težini. Da bi mi odobrili fudbalsku stipendiju. Sa dodatkom gvožđa i omega tri masnim kiselinama.

Izgleda da mi vitaminske pilule spasavaju život.

To nije zmija. To je moje crevo, moje debelo crevo izvučeno iz mene. Ono što lekari nazivaju prolapsiranje – ispadanje creva. Moja creva usisana u cev.

Bolničari će vam potvrditi da pumpa bazena izvuče 80 galona vode svakog minuta. To je jačina pritiska od oko 400 kilograma. Veliki problem je to što nam je iznutra sve zajedno povezano. Zadnjica ti je samo udaljen završetak usta. Ako sada pustim, pumpa će nastaviti da radi – raspetljavajući moje unutrašnje organe – sve dok ne dođe do mog jezika. Zamislite samo usisavanje 400 kilograma sranja i možete imati čistu sliku kako sve ovo može da te izokrene naopačke.

Ono što mogu da vam kažem je da creva ne osećaju puno boli. Ne onako kako vaša koža oseća bol. Onu hranu što nam stomak vari, lekari nazivaju fekalnim materijama. Iznad toga je humus, džepovi tankog tečnog nereda, okovanog zrnima kukuruza i kikirikija i okruglim zelenim graškom.

To je sve ta supa od krvi i kukuruza, govana i sperme i kikirikija što pluta oko mene. Čak i sa crevima raspletenim iz mog dupeta, držeći se za ono što mi je preostalo, čak i u tom trenutku mi je najvažnije da nekako nabacim kupaći na sebe.

Bože sačuvaj da mi roditelji vide kurac.

S jednom rukom u pesnici oko dupeta, s drugom pokušavam da ulovim kupaće gaće na žute štrafte i skinem ih sa vrata. Ipak, ući u njih je i dalje nemoguće.

Poželiš li da osetiš svoje unutrašnje organe, kupi paket kondoma od jagnjeće kože. Izvadi jedan i odmotaj. Napuni ga sa puterom od kikirikija. Premaži ga sa vazelinom i drži ga pod vodom. Tada, pokušaj da ga pocepaš. Pokušaj da ga prelomiš. Suviše je čvrst i gumenast. Toliko ljigav da ne možeš da ga zadržiš.

Kondom od jagnjeće kože, to je samo obično staro crevo.

Možeš videti s čim sam se suočio.

Pusti na sekundu i gotov si.

Plivaj ka površini, bori se za dah i gotov si.

Ne plivaj i udavićeš se.

Izbor je između biti mrtav upravo sada ili na minut od sada.

Ono što bi moji matorci našli posle posla je veliki nag fetus, sklupčan. Plutajući u mutnoj vodi njihovog dvorišnog bazena. Vezan za dno debelim konopcem sačinjenim od vena i uvrnutih creva. Nasuprot klinu koji se obesio na smrt dok je drkao. Ovo je beba koju su zajedno doneli kući iz bolnice pre trinaest godina. To je dete za koje su se nadali da će postići fudbalsku stipendiju i steći diplomu magistra poslovne administracije. Onaj koji će brinuti o njima u njihovoj starosti. Tu su sve njihove nade i snovi. Plutaju tu, gole i mrtve. Sve što je oko njega, veliki mlečni biseri beskorisne sperme.

Ili to ili će me matorci naći umotanog u krvavi peškir, kolapsiranog na pola puta od bazena do kuhinjskog telefona, dronjavog, sa istrzanim delovima creva, koja još uvek vise kroz nogavicu mog kupaćeg na žute štrafte.

Nešto o čemu ni Francuzi ne bi govorili.

Onaj veliki brat iz mornarice, on nas je naučio jedan dobar izraz. Ruska izreka. Ono kako bi mi rekli: „To mi je potrebno kô rupa u glavi...” Ruski narod bi rekao: „To mi je potrebno kô što mi trebaju zubi u zadnjici...”

Мне это надо как зубы в заднице.

One priče o tome kako bi životinje uhvaćene u zamku sažvakale svoje noge, dobro, svaki kojot bi rekao da je nekoliko ujeta mnogo bolje nego da si mrtav.

Vraga... čak i da si Rus, u nekim trenucima bi samo mogao poželeći te zube.

U suprotnom, ono što treba da uradiš jeste – da se preokreneš. Zakačiš jedan lakat iza svog kolena i povlačiš tu nogu prema licu. Grizeš i prekidaš kod svoje zadnjice. Ako ti po- nestane vazduha, grišćeš sve da bi došao do sledećeg daha.

To nije nešto čime bi se pohvalio devojci na prvom sastanku. Ne, ako očekuješ poljubac za laku noć.

Ako bih vam rekao kojeg je ukusa, nikad više ne biste jeli lignje.

Teško je reći sa čime su moji roditelji bili više zgroženi: kako sam dospao u nevolju ili kako sam sebe spasao. Posle bolnice, moja mama je rekla: "Nisi znao šta radiš, dušo. Bio si u šoku". I naučila je kako da kuva poširana jaja.

Svi ti ljudi su bili zgroženi sa mnom ili su me sažaljevali.

To mi je bilo potrebno kao što su mi potrebni zubi u čmaru.

Danas mi svi stalno govore da izgledam suviše mršavo. Kada me pozovu na večeru, ljudi postanu tihi ili nadrkani ako ne jedem pečenje koje su spremili. Govedi ribić me ubija. Pečena šunka. Sve što se zadržava unutar mojih creva duže od par sati, izađe iz mene izgledajući isto. Lima pasulj skuvan na domaći način ili komadi lake tunjevine, ustaću i naći ih kako i dalje sede tu na dnu wc šolje.

Nakon radikalne resekcije creva varenje mesa nije toliko idealno. Većina ljudi, ima oko metar i po debelog creva. Ja sam srećan što imam mojih petnaestak centimetara. Zato nikad nisam dobio fudbalsku stipendiju. Nikad nisam dobio diplomu magistra poslovne administracije. Oba moja prijatelja, vosak klinac i šargarepa klinac odrasli su, postali veliki, ali ja nikad nisam bio teži ni kilograma više od onog dana kada sam imao trinaest godina.

Drugi veliki problem je bio taj što su moji roditelji skupo platili taj bazen. Na kraju je čale čistaču bazena objasnio da je to zasluga psa. Porodični pas je pao u bazen i udavio se. Pumpa je usisala mrvo telo psa. Čak i kada je čistač bazena otvorio kućište filtera i iz njega izvukao, gumenu cev, vodenasto klupko creva sa velikom narandžastom vitaminskom tabletom još uvek u njemu, čak i tada, moj otac je samo rekao, taj pas je bio jebeno lud.

Čak sa prozora moje spavaće sobe na prvom spratu, mogle su se čuti reči mog čaleta: „Tog psa ni sekundu nismo smeli da ostavimo samog...”

Zatim je mojoj sestri izostala menstruacija.

Čak i nakon što su promenili vodu u bazenu, pošto su prodali kuću, a mi se preselili u drugu državu, posle sestrirog abortusa, čak ni tada moji matorci nikad više ovo nisu pominjali.

Nikad.

Ovo je naša nevidljiva šargarepa.

Ti. Sada možeš dobro, duboko da udahneš.

Ja još uvek nisam.

(S engleskog prevela Ivana Cvijanović)